

P7_TA(2010)0194

Reliģijas brīvība Pakistānā

Eiropas Parlamenta 2010. gada 20. maija rezolūcija par reliģijas brīvību Pakistānā

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā tā iepriekšējās rezolūcijas par cilvēktiesībām un demokrātiju Pakistānā, jo īpaši 2007. gada 12. jūlija¹, 25. oktobra² un 15. novembra rezolūciju³,
 - ņemot vērā Padomes 2009. gada 16. novembrī pieņemtos secinājumus par reliģijas vai ticības brīvību, kuros tā uzsver šīs brīvības un reliģiskās neiecietības apkarošanas stratēģisko nozīmi,
 - ņemot vērā ES un Pakistānas 2009. gada 17. jūnija kopīgo paziņojumu, kurā abas puses uzsvēra gan integrētas ilgtermiņa stratēģijas, gan arī sociāli ekonomiskās attīstības un tiesiskuma nozīmi, kā arī atzina nemilitāru līdzekļu nozīmi terorisma apkarošanā,
 - gaidot otro ES un Pakistānas augstākā līmeņa sanākumi 2010. gada 4. jūnijā,
 - ņemot vērā rezolūciju par „Reliģiju apmelošanas apkarošanu”, ko ANO Ģenerālā Asambleja ar nelielu balsu vairākumu pieņēma 2009. gada 26. martā un kuru Pakistāna katru gadu ierosināja Islāma konferences organizācijas (*OIC*) vārdā,
 - ņemot vērā ES augstās pārstāves *Catherine Ashton* 2010. gada 4. aprīļa paziņojumu par uzbrukumiem Pakistānā, kā arī 2010. gada 20. aprīļa paziņojumu par 18. konstitucionālā grozījuma pieņemšanu,
 - ņemot vērā 1948. gada Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas (VCTD) 18. pantu,
 - ņemot vērā ANO 1981. gada Deklarāciju par jebkuru uz reliģiju vai ticību pamatotu neiecietības un diskriminācijas formu izskaušanu,
 - ņemot vērā Reglamenta 122. panta 5. punktu,
- A. tā kā Līguma par Eiropas Savienību 3. panta 5. punktā ir teikts, ka demokrātijas veicināšana un cilvēktiesību un pilsonisko brīvību ievērošana ir Eiropas Savienības pamatprincipi un mērķi, kā arī kopējs pamats tās attiecībām ar trešām valstīm;
- B. tā kā Pakistānas iedzīvotāju vairākuma un valsts reliģija ir sunnisms un mazākuma reliģiskās grupas sastāv no kristiešiem, hinduistiem, sīkhiem, šītiem, ahmadiešiem, budistiem, parsjiem, bahajiešiem un citiem;
- C. tā kā Pakistāna ir viena no galvenajām valstīm cīņā pret terorismu un cietsirdīga ekstrēmisma izplatību;

¹ Pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0351.

² OV C 263 E, 16.10.2008., 666. lpp.

³ OV C 282 E, 6.11.2008., 434. lpp.

- D. tā kā ekstrēmistu cietsirdīgo uzbrukumu pieaugošais skaits ir smags pārbaudījums Pakistānas iekšējai stabilitātei un demokrātiskajām iestādēm;
- E. tā kā nepārtrauktie draudi Pakistānas un Afganistānas robežas abās pusēs no radikālā islāma spēkiem prasa arvien vairāk saskaņot starptautiskos centienus, lai atbalstītu un veicinātu ekonomisko un sociālo attīstību Pakistānā;
- F. tā kā vienādas tiesības minoritātēm tika iezīmētas Pakistānas dibinātāja *Mohammed Ali Jinnah* skatījumā, jo savā runā 1947. gadā Konstitucionālajā Asamblejā viņš teica: “Jūs varat piederēt jebkurai reliģijai, kastai vai ticībai — tam nav nekāda sakara ar valsts lietām ... Mēs sākam ar šo pamatprincipu, ka mēs visi esam pilsoņi, turklāt vienas valsts pilsoņi.”;
- G. tā kā Pakistānas 1973. gada konstitūcijas nodaļā par pamattiesībām tiek garantēta „brīvība sludināt reliģiju un uzturēt kulta ēkas” (20. pants), visu pilsoņu līdztiesība (25. pants) un „minoritāšu likumīgās tiesības un intereses” (26. pants);
- H. tā kā no otras puses konstitūcijas 260. pantā tiek nošķirti musulmaņi un citu ticību pārstāvji, tādējādi veicinot diskrimināciju uz reliģijas pamata;
- I. tā kā neatkarīgu aģentūru sagatavotajos ziņojumos un pārskatos redzams, ka minoritātēm Pakistānā ir atņemtas pilsoniskās pamatbrīvības un iespēju vienlīdzība attiecībā uz nodarbinātību, izglītību un politisko pārstāvību;
- J. tā kā uzskata, ka vairāk nekā 85 % sieviešu Pakistānā saskaras ar vardarbību ģimenē, tostarp fizisku un psiholoģisku vardarbību; vardarbība pret meitenēm un sievietēm, tostarp izvarošanas, vardarbība ģimenē un piespiedu laulības joprojām ir smagas problēmas, no kurām daļu var attiecināt uz šariata likumu;
- K. tā kā Pakistānas valdība 2008. gada novembrī runātāju par minoritāšu jautājumiem un Pakistānas parlamenta locekli *Shahbaz Bhatti* ir iecēlusi par federālo minoritāšu lietu ministru, tai pat laikā paaugstinot šo posteni pirmoreiz līdz valdības līmenim;
- L. tā kā periodā pēc 2008. gada novembra Pakistānas valdība ir ieviesusi piecu procentu kvotu minoritātēm federālajā nodarbinātības nozarē, atzinusi citu ticību pārstāvju svētku dienas, deklarējusi 11. augustu par Nacionālo minoritāšu dienu un rezervējusi senātā vietas minoritāšu pārstāvjiem;
- M. tā kā 2009. gada 25. decembrī prezidents *Asif Ali Zardari* atkārtoti uzsvēra Pakistānas Darba partijas solījumu atbalstīt visu minoritāšu tiesības tikt uzskatītiem par vienlīdzīgiem pilsoņiem;
- N. tā kā pastāv pretruna starp Pakistānas valdības apņemšanos attiecībā uz reliģijas brīvību un tās vadošo lomu OIC, apstiprinot ANO Reliģiju apmelošanas apkarošanas darba kārtību;
- O. tā kā 1982. un 1986. gadā ieviestās tiesību normas, ko dēvē par „zaimojošiem likumiem”, negatīvi atsaucas uz reliģiskajām un minoritāšu pamattiesībām, ko piešķir ar Konstitūciju; tā kā zaimošanas gadījumos Pakistānas kriminālkodeksa (PKK) 295C iedaļā ir paredzēts nāvessods vai mūža ieslodzījums;
- P. tā kā ekstrēmistu grupas un tie, kuri vēlas nokārtot personīgos rēķinus, ļaunprātīgi izmanto tiesību aktus par zaimošanu, tādējādi palielinot vardarbību pret reliģisko minoritāšu

locekļiem, jo īpaši ahmadiešiem, bet arī pret kristiešiem, hinduistiem, sīkhiem, šītiem, budistiem, parsjiem, bahajiešiem un kritiski noskaņotiem iedzīvotājiem, kuri uzdrīkstas pacelt balsi pret netaisnību;

- Q. tā kā lielākā par zaimošanu apsūdzēto daļa ir musulmaņi, bet apsūdzības pret minoritāšu ticību privātpersonām var izraisīt nesamērīgu vardarbību pret kopienu kā veselumu; tā kā apsūdzības par zaimošanu 2009. gada vasarā izraisīja pret kristiešiem vērstu vardarbību Godžrā un Koriānā, kā rezultātā astoņi cilvēki gāja bojā un tika nojaukts vismaz simts ēku;
- R. tā kā 2009. gadā 25 reģistrētos gadījumos 76 cilvēki tika apsūdzēti par zaimošanu, tostarp 17 cilvēkus apsūdzēja pēc Pakistānas kriminālkodeksa (PKK) 295C iedaļas;
- S. tā kā juristi un cilvēktiesību aktīvisti Pakistānā bieži tiek aizskarti un saņem nāves draudus un pret šādu risku īpaši neaizsargāti ir juristi, kuri darbojas kā advokāti zaimošanas lietās, un tā kā daudziem no viņiem pat pēc veiksmīgas attaisnošanas visu atlikušo dzīvi jāslapstās;
- T. tā kā 2009. gada augustā Pakistānas premjerministrs nāca ar paziņojumu par komitejas izveidi „religīso saskaņu apdraudošo tiesību aktu” pārskatīšanai un uzlabošanai, pieminot paziņojumā 1982. un 1986. gada likumus par zaimošanu; tā kā līdz šim tomēr neviena pārskatīšana netika ierosināta;
- U. tā kā Pakistānā bieži notiek ahmadiešu musulmaņu diskriminēšana un vajāšana, ko atbalsta pret ahmadiešu musulmaņiem vērstie noteikumi Pakistānas kriminālkodeksa 298 iedaļā un kam nesens piemērs bija pensionēta ahmadiešu profesora slepkavība, ko maskās tērpti bruņoti vīri pastrādāja 2010. gada 5. janvārī;
- V. tā kā Pakistānas valdība gatavojas ratificēt Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām un 1984. gada Konvenciju pret spīdzināšanu un citu nežēlīgu, necilvēcīgu vai cilvēka cieņu pazemojošu izturēšanos vai sodīšanu,
 1. atzinīgi vērtē Pakistānas valdības kopš 2008. gada novembra veiktos pasākumus reliģisko minoritāšu pārstāvju interesēs, piemēram, ieviesusi piecu procentu kvotu minoritātēm federālajā nodarbinātības nozarē, atzinusi citu ticību pārstāvju svētku dienas un pasludinājusi Nacionālo minoritāšu dienu;
 2. pilnībā atbalsta centienus, ko federālais ministrs minoritāšu jautājumos veltījis vietējo dažādu reliģisko pārliecību saskaņas komiteju tīkla izveidē, lai veicinātu dialogu un mazinātu reliģiskās nesaskaņas; aicina pārvaldes, tostarp štatu, visu pārējo līmeņu iestādes pilnībā sekmēt šo pasākumu izpildi;
 3. atzinīgi vērtē Pakistānas premjerministra pausto apņemšanos piešķirt īpašumtiesības Islamabadā tiem minoritāšu pārstāvjiem, kuri dzīvo graustu rajonos;
 4. atzinīgi vērtē Pakistānas valdības apņemšanos nodrošināt vietas senātā minoritāšu pārstāvjiem, tostarp minoritāšu grupu pārstāvēm senātā, un pauž cerību, ka šī apņemšanās tiks izpildīta;
 5. aicina Pakistānas valdību pārskatīt praksi par visu pilsoņu reliģiskās identitātes iekļaušanu visās jaunajās pasēs, ņemot vērā to, ka jānovērš visu veidu diskriminējošas darbības;
 6. pauž solidaritāti ar Pakistānas valdību cīņā pret terorismu un vardarbīga ekstrēmisma

izplatīšanos;

7. pauž dziļas bažas, ka likumi par zaimošanu — kuri Pakistānā var paredzēt nāvessodu un kurus bieži izmanto, lai attaisnotu cenzūru, atzīšanu par kriminālnoziedzumu, vajāšanu, kā arī noteiktos gadījumos politisko, rasu vai reliģisko minoritāšu pārstāvju slepkavību — ir līdzekļi, kurus var ļaunprātīgi izmantot un kuri ietekmē visu reliģisko pārliecību cilvēkus Pakistānā;
8. aicina Pakistānas valdību rūpīgi pārskatīt likumus par zaimošanu un to pašreizējo piemērošanu, kā arī cita starpā Kriminālkodeksa 295 C iedaļu, kurā paredzēts obligāts nāvessods ikvienam, ko atzīst par vainīgu zaimošanā, kā arī vienlaikus īstenot grozījumus, kurus ierosinājis federālais ministrs minoritāšu jautājumos;
9. aicina Pakistānas valdību pildīt 2008. gadā izteikto solījumu mīkstināt visus nāvessoda gadījumus, aizstājot tos ar cietumsodu, kas būtu pirmais solis nāvessoda atcelšanas procesā;
10. atgādina par Komisijas atkārtoti izteikto paziņojumu, sniedzot rakstisku atbildi uz Parlamenta deputātu jautājumiem, ka tā cieši seko Pakistānas reakcijai uz pūļa vardarbību, ko izraisījušas apsūdzības zaimošanā Godžrā un Koriānā; aicina Komisiju arī prasīt detalizētu pārskatu par to, kas šajā sakarībā sasniegts, jo īpaši attiecībā uz vainīgo saukšanas pie atbildības;
11. pauž īpašas bažas par pastāvīgo diskrimināciju un vajāšanu, no kā cieš ahmadiešu kopiena Pakistānā, un aicina Pakistānas valdību atcelt Pakistānas Kriminālkodeksa 298. iedaļu, kura smagi ietekmē šīs grupas ikdienas dzīvi, kā arī aicina neatbalstīt tādus musinošus pasākumus kā Lahorā organizētas konferences „Praviešu gals”;
12. aicina Pakistānas varas iestādes pilnībā izpildīt Pakistānas Augstākās tiesas spriedumu, ar kuru tām jānodrošina visu balsstiesīgo vēlēšanu, tostarp ahmadiešu musulmaņu, reģistrācija jaunajos vēlēšanu sarakstos;
13. pauž bažas par kampaņas „Reliģijas nomelnošanas apkarošana”, kas tiek rīkota ANO, iespējamo ļaunprātīgu izmantošanu, uzsverot 2009. gada 16. novembra Padomes secinājumus;
14. aicina Pakistānas valdību pilnībā un atklāti ratificēt 1966. gada Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām un 1984. gada ANO Konvenciju pret spīdzināšanu un citādu cietsirdīgu, necilvēcīgu vai cilvēka cieņu pazemojošu apiešanos un sodīšanu; uzskata, ka ticības brīvība, kā noteikts ANO paktā, ir atbilstīgs pamats un atsauce, kuri stingri jāievēro visiem tā parakstītājiem, un ka ar to nodrošina aizsardzību visiem iedzīvotājiem, lai viņiem dotu iespēju brīvi izvēlēties savu ticību;
15. aicina Pakistānas valdību garantēt minoritāšu cilvēktiesības, kas izklāstītas Konstitūcijā un Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā, jo īpaši tās 18. pantā, kurā noteikts, ka „ikvienam ir tiesības baudīt domas, apziņas un reliģijas brīvību”;
16. atbalsta visas iniciatīvas, kuru mērķis ir veicināt dialogu un savstarpēju cieņu starp kopienām; aicina visas politiskās un reliģiskās iestādes veicināt iecietību un veikt pasākumus, kas vērsti pret naidu un vardarbīgu ekstrēmismu;
17. mudina Pakistānas valdību īstenot ierosinātās reformas izglītības sistēmā, kā arī uzraudzīt

un kontrolēt reliģiskās skolas (madrasas); aicina Pakistānas varas iestādes panākt, lai mācību grāmatās, kuras apstiprinājusi Izglītības ministrijas valsts mācību programmas nodaļa, vairs nebūtu nekādas propagandas, kas kurina naidu, atbalsta reliģisko pārkumu un reliģijas nomelnošanu;

18. aicina Pakistānas valdību atvieglot vizītes sagatavošanu Pakistānā ANO īpašajai referentei ticības un pārliecības brīvības jautājumos *Asma Jahangir*;
19. aicina Padomi un Komisiju gaidāmās augstākā līmeņa sanāksmes darba kārtībā iekļaut minoritāšu tiesību Pakistānā jautājumu, lai ierosinātu diskriminējošo tiesību aktu par zaimošanu drīzu reformu;
20. aicina Padomi tās dialogā ar Pakistānu par cīņu pret terorismu iekļaut jautājumu par reliģisko iecietību sabiedrībā un uzskata, ka tam ir būtiska nozīme ilgtermiņa cīņā pret reliģisko ekstrēmismu;
21. aicina dalībvalstis un Komisiju turpināt sniegt finansiālu atbalstu cilvēktiesību organizācijām un aizstāvjiem, kā arī izstrādāt praktiskus pasākumus, lai atbalstītu augošo pilsoniskās sabiedrības kustību Pakistānā pret likumiem par zaimošanu un citiem diskriminējošiem tiesību aktiem;
22. atgādina par Komisijas atkārtoti izteikto paziņojumu, sniedzot rakstisku atbildi uz Parlamenta deputātu jautājumiem, ka tā cieši seko Pakistānas valdības reakcijai uz vardarbību, kas vērsta pret kristiešiem Godžrā un Koriānā, un aicina Komisiju prasīt detalizētu pārskatu par to, kas šajā sakarībā sasniegts, jo īpaši attiecībā uz vainīgo saukšanas pie atbildības;
23. aicina Padomi un Komisiju uzstāt, lai Pakistānas valdība ievēro demokrātijas un cilvēktiesību klauzulu, kas paredzēta Eiropas Savienības un Pakistānas Islāma Republikas sadarbības nolīgumā; aicina Komisiju iesniegt ziņojumu par sadarbības nolīguma un tā demokrātijas un cilvēktiesību klauzulas īstenošanu;
24. aicina Padomi atbalstīt Pakistānas valdību tās Cilvēktiesību ministrijas attīstībā un mērķtiecīgas, neatkarīgas un autoritatīvas Nacionālās Cilvēktiesību komisijas izveidē;
25. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, Savienības augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, kā arī Pakistānas valdībai un parlamentam.